

Η αρετή της ακακίας

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Ο [άγιος Νεκτάριος](#) παρουσιάζοντας την εικόνα του ακάκου ανθρώπου, έγραφε «Άκακος άνθρωπος είναι ο απονήρευτος, που δεν έχει κακία, ο ευθύς, ο ακέραιος, ο δίκαιος. Ακάκος ανακηρύσσει ο άγιος Διονύσιος ο Αρεοπαγίτης «όσους δεν μελετούν τα κακά ούτε τα προσποιούνται, αλλά καθόλου δεν ξεφεύγουν από την καλοσύνη προς την κακία των άλλων, αντιθέτως μιμούμενοι τον Θεό κάνουν καλούς τους κακούς και απλώνουν πάνω τους την μεγάλη τους αγαθότητα και με επιείκεια τους ονομάζουν ομοίους τους». Ο άκακος δεν είναι κακούργος. Στέκεται απέναντι του Θεού φέροντας όχι μόνο την εμφανή εξωτερικά χρηστότητα και αγαθοσύνη, αλλά έχοντας καρδιά όχι βέβηλη και μάλιστα φαίνεται ότι είναι και αβέβηλος. Ο άκακος ευλογείται από τον Θεό και εντάσσεται στον χορό των δικαίων. Είναι αγαπητός στον Θεό, θα ζήσει έχοντας πεποίθηση σε Αυτόν και ο Θεός θα τον δοξάσει όλες τις ημέρες»¹

Ο [Μέγας Βασίλειος](#) τονίζει για τον άκακο «Τον άκακο χαρακτηρίζει η απλότητα του χαρακτήρα, η γενναιότητα, το ανεπιτήδευτο. Τέτοιος υπήρξε ο Ιακώβ. «Ιακώβ δε άνθρωπος άπλαστος, οικών οικίαν» Γεν. 25-27. Δηλαδή, χρησιμοποιούσε την απλότητα της φύσεως και δεν είχε τίποτε πλαστό από την τέχνη. Παραδείγματος χάρη, δεν είχε προσωπίο, για να εξαπατήσει αυτούς που τον επισκέπτονταν». Και στην ίδια ομιλία του, «Εις την αρχήν των Παροιμιών», θα πη «Πρέπει, νομίζω, ο τέλειος να είναι φρόνιμος ως προς το καλό και ακέραιος ως προς το κακό»².

Ο [γέροντας Παΐσιος](#) μιλώντας για τους μοναχούς, έλεγε «Έρχονται στο

μοναστήρι οι περισσότεροι μικροί, βρίσκουν πνευματικούς γονείς και μπορεί να μείνουν σε μία παιδική κατάσταση, με παιδικές απαιτήσεις, ενώ, αν ήσαν στο κόσμο, θα γίνονταν γονείς. Παραμένουν, δηλαδή, συνέχεια σαν παιδιά όχι με την καλή έννοια, αλλά με την μωρουδίστικη... Να γίνουμε παιδιά στην ακακία, όχι στο μυαλό. Γιατί αλλιώς, πως θα μη στην ζωή μας η παλληκαριά; Πως θα μη ο ανδρισμός; Ένας μοναχός, για να κάνει προκοπή, πρέπει να μαλακώσει αυτό το σκληρό που έχει, να κάνει δηλαδή λίγο μητρική την καρδιά του. Και μία μοναχή, για να κάνει προκοπή, πρέπει να αποκτήσει λίγο ανδρισμό»³ .

Το Γεροντικό αναφέρει για τον **Αββά Ιωάννη τον Πέρση** «Ότι, σαν εμφανίστηκαν στο κελλί του μερικοί κακοποιοί, έφερε μπροστά τους λεκάνη και τους ζητούσε επίμονα να τους πλύνη τα πόδια. Και εκείνοι, νιώθοντας ντροπή, άρχισαν να μετανοούν»⁴ .

Για δε τον **Αββά Αμμωνά** λέγει σχετικά για την αρετή της ακακίας «Ότι προφήτευσε ο Αββάς Αντώνιος, λέγοντας: «Έχεις να προκόψης στον φόβο του Θεού». Και τον έβγαλε από το κελλί και του έδειξε ένα λιθάρι και του είπε: «Βρίσε αυτό το λιθάρι και χτύπησέ το». Και εκείνος έκαμε έτσι. Τότε του λέγει ο Αββάς Αντώνιος: «Μίλησε το λιθάρι αυτό;». Και απαντά εκείνος: «Όχι». Και του λέγει ο Αββάς Αντώνιος: «Έτσι και συ μέλλεις να φθάσης σ' αυτό το μέτρο». Πράγμα οπού και έγινε. Γιατί τόσο πρόκοψε ο Αββάς Αμμωνάς, ώστε από την πολλή του αγαθότητα να μη γνωρίζη πλέον την κακία. Έτσι, όταν έγινε επίσκοπος, του έφεραν μία κόρη οπού είχε μείνει έγκυος και του λέγουν: «Ο δείνα το έκαμε αυτό. Τιμώρησέ τους». Αλλά εκείνος σταύρωσε την κοιλιά της και πρόσταξε να της δώσουν έξη ζευγάρια σεντόνια, λέγοντας: «Μη, σαν πάη να γεννήση, πεθάνη η ίδια η το παιδί και δεν βρεθή τίποτε για την κηδεία». Του λέγουν οι κατήγοροί της: «Τι είναι αυτό οπού κάνεις; Τιμώρησέ τους». Και εκείνος τους απαντά: «Βλέπετε, αδελφοί, ότι κοντά στον θάνατο είναι. Τι άλλο μπορώ λοιπόν νάκάμω;». Και την άφησε να πάη στο καλό. Και δεν τόλμησε ο γέρων να κατακρίνη κανέναν»⁵.

Σημειώσεις:

1. Νεκταρίου Κεφαλά Άπαντα τόμ. Ε´ σελ. 310
2. Βασιλειανό Άποθησαύρισμα Έκδ. Φωτοδότες σελ. 81
3. Γέροντος Παΐσιου Λόγοι τόμ. Β´ σελ.325
4. Είπεν Γέρων Έκδ. Άστέρος σελ. 130

5. Ό.π. σελ. 41

Ορθόδοξος Τύπος, 24/01/2014

http://aktines.blogspot.gr/2014/01/blog-post_5384.html#more

Πηγή: hristospanagia.gr